

Wid Borch.
gekregen van
Zijne grootmoeder
van Wagell van
Amsterdam den.
4^{den} December 1885
te Utrecht.

Alen mijn Zom Willen.

Zalig zij, die, in dit leven,
Jarels God ten hulpe heeft.

Hij, die, des nood geboren,
Zich tot Hem om hoort bejeft;
Die zijn hoop in 'haechtyket hat.
Verlyft op den Heer, Zijn 'God!

Hat Mariny van de Wraakheid, ded,
De Heer di van geen Wanklen doet,
Men David eenen Druken led.
Hij zal, des spunk hij, Men Zoon
Lees zetter op nu 'Gedachten.

Beh 'Heer, beh miud mijn Ziel den is geerd
Laer hande God; Hij is mijn liefte Wraakz;
De Heer is grent, gennady en recht vreesdy,
En onze God ontfermt zich op 't gebed.

Geloofde zij God, die ons bemint
Om in en ons behagen vindet,
En d'aard verult met zijn genen,

Hij die zich want bent aan het woord
Die van Jezus geloofte Mal eenig leen

Vinden 24 December 1885 J. H. van der Borch van Vollen

of an myn oudste Zoon
.....

Hoog, omhoog, het hart naar boven!

Uw benedictie is het met:

Waar leven, heeren, loven

Is maar, daar men Jezus zet.

Wat men hoort, of ze op aard,

Is ons kostlyk hart niet waard.

Wilt men leeren, heeren, loven;

Hoog, omhoog, het hart naar boven!

.....

Van den Brink & Voul
geb. van vragell

Vader 27 december 1885

Het zonnetje van Linnen

Het zonnetje schijnt zoo helder alomt,
Het koosten hemels en dalen,
En alles, naarmide de scheppegraaf stort,
Vergut het met syn stralen;
De schoonste zomersommesche
Verwoght hart noch Linnen,
Hannee zy mit verwoolykt zyn,
Doe 't zonnetje van Linnen.

Maar ook als het oog of het d'anker gesaat
Der scheppegraaf vryge de zuit vanden;
De zyn en mind of de veruoteren staat,
En vanden en vanden vanden;
Mer heeft en last noch vanden van
En stille huzgenner,
Hannee meracht vanden vanden
Doe 't zonnetje van Linnen.

Of ook als des avonds de dagtoets verft
Tot de maan de himel zo gedoken
En nog reeds des winters de scheming
En 't kunschticht moet worden ontstoken
Alf des der nacht met goudes moed
Een donker jaad beginnen
Hannee het eent onthukt aangehoort
Van 't sonnetje van Linnen.

Maar men het onthek 'aan dat inniglyk
U haastert en kleunt het de men,
Wehine! dieg. van dynoedig gesicht,
En voor en in Lingsford vloren.
't Is alles ydel wat men eent,
En gy in 't stof herinneren;
Maar wat ons altyd oemskut:
't Is 't sonnetje van Linnen.

Minnen

Myself
2 Jan
1886

So Magd. Wyssen
Schimmelgummi
1886

Aan Mynen Geliefden Kleizer
Willelm van der Bosch van Ouden

Blyft opletz leeren. Ge voort een van
hart en oprecht van Gemoeet te zyn.
Het krengh van een vueren, die u
eenmaal bekwaam vouch Meest.
Ichoppy en een se roed van hun
verlacht hopen te zyn.

Amster 3 Januor
1806

J. H. H. H.
V. Amster

O Nederland, mijn Vaderland!
Hoe fier staat, aan uw rijk strand,
De aloude leeuwbanier geplant,
Door Belg, noch Frank, noch Britte rooven.
Hoe sierlijk prijkt, op 't spits der lans,
De onschendbre hoed des vrijen mans,
Omringerd met een lauwerkraans—
Oranje boven!

O Nederland, mijn Vaderland!
Doe ~~chraspans~~ ons verbond gestoend,
En stel uw lot in Godes hand,
Wien, als de vaders, 't kroost moet loven;
Blijf trouw en edel, vroed en vroom,
Rust-waakzaam, zonder blaam of schroom,
Bij uw Oranje- en Vrijheids-boom—
Oranje boven!

Uw vriend A. J. L. v. B. Falcken.

20 Jan 1886.

En hart vol liefde en levensvreë,
En bloemen in uw levensgaarde;
En schoone toekomst hier op aarde,
Verheven boven wel of wee -
En bij dat alles zielsgenot
Loo' wensch ik u het levenslot!

Wrecht
10 Nov. 1006.

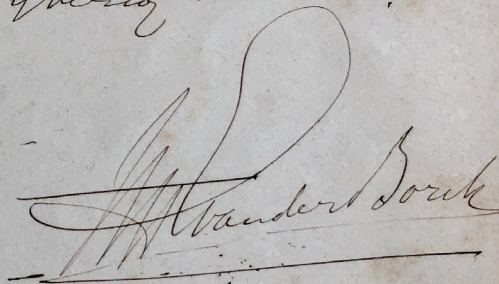
Uw u toegewijde
J. D. A. Jansen
Rochy.

Aan mijnneoudsten oomzegger W. J. E. van der Borch

Psalm I.

Malig hij, die in der boze aard, ~~niet wandelt~~
^{niet wandelt}
Noh op het pad der Lodenars staat
Noch nedervit, daar Zulke Lamerotte
Die rackeloos met God en Godsdienst spotten,
Maar s' Heer met, hlymoedig, dorg en nacht,
Herdenkt, bepreint en ijverig betracht.

Orden den 1^{en} Januari 1888.

W. J. E. van der Borch

Wak om te leven, en lief om te werken,
Niet voor het brood dat men hongerig doet,
Maar voor de spijs die eeuwiglijk ervaart,
A Harte verkrijkt en de Siel zal sterken
Ook als om taak, op den donkere sand,
Eenmaal ontvalt aan een stervende hand.

Werken en denken en leeren is leven
Salig de minste, die leenste, die't vat
Hem werd het leven en heilige schat
Bedrige kiem van een Saliger streven,
A Werk van den geest, van de hand looft
Als de gedachte het vrijdt ^{den gheest} tot zijn eier.

Vordem 2 Januari 1888

Om U Aengenogene
C. M. D. Schouten